

Laia Aguilar

PLUJA D'ESTELS

Premi Josep Pla 2020

Edicions Destino

Per a l'Isaac

El cel va començar a girar. Va fer un pas o dos,
involuntàriament, per recobrar l'equilibri.

JAMES SALTER, *L'última nit*

I

Seia davant del mar, descalça, movent amb desfici els dits sota l'aigua. Amb la mà dreta, va acaronar la sorra i en va agafar un grapat fent cassoleta. El cel oferia una tonalitat fúcsia que s'alternava amb la presència d'alguns núvols. Li va semblar que es perseguien i jugaven a fer formes. Ara un drac, ara un unicorn, ara un dofí que es transformava en una balena. Va respirar fondo. El mar. Davant seu, el blau de la badia de Portlligat s'estenia fins als confins d'un món que desconeixia. No podia assegurar si era aquí perquè el Nis l'hi havia demanat o perquè ella mateixa s'hi havia deixat arrossegar. El cas és que havia vingut. Feia dues setmanes. Amb dues maletes i

un futur incert, seguint els passos de l'home que l'havia seduïda. «Allà serem feliços, Olívia, estarem bé. Tu confia en mi», li havia repetit el Nis a cau d'orella.

Va creuar el pati de buguenvílies i es va espolsar els peus a l'estora. Un cop dins, va observar amb deteniment l'estança. Partícules i partícules de pols suraven a l'espai formant petits remolins que es disseminaven per l'aire. La casa, que no era seva, que tot just estava coneixent, se li dibuixava ara com un petit amfiteatre amb els mobles perfectament col·locats. La taula de fusta de pi restaurada, el piano de cua majestàtic, el bagul antic ple de tovalloles i barrets de palla, el sofà amb coixins vermells on instal·lar-se a fer la migdiada, les parets plenes de fotografies fetes pel Nis, en blanc i negre, de nusos de pescador i barques. I també hi havia la paret plena de claus, on no hi havia cap fotografia.

Absència.

Devien ser de la Paula, es preguntava l'Olívia.

Aquella dona; «l'altra» dona. La persona amb qui el Nis havia compartit un tros de la seva vida de la qual preferia no parlar.

«Paula».

De cop, el so de rodes crepitant sobre la grava la va distreure. El Nis va entrar a casa carregant un parell de caixes de cerveses. Era alt, trenta-vuit anys, cos fornit i musculós, ulls ametllats que canviaven de color segons la llum i l'hora del dia...

Tots dos van anar cap a la cuina.

—Tinc ganes de conèixer els teus amics —li va dir l'Olívia, ajudant-lo a col·locar les cerveses al congelador.

—Els agradaràs —va respondre ell, acarontant-li un fil de cabell.

—N'estàs segur?

—Per què no els hauries d'agradar?

—Ja ho saps. Les comparacions poden resultar odioses...

El Nis va tensar lleument la part superior del llavi i va agafar el paquet de tabac que duia a la butxaca. En un gest ràpid es va encendre un cigarret i va parlar:

—Estic amb tu, Olívia. Els meus amics s'alegraran molt que estigui amb algú com tu.

El Nis va abraçar-la i la va estrènyer contra el pit. «Fa olor de restes de tabac, suor,

sal marina», pensava l'Olívia. L'excitava aquella olor. Olor d'home. No pas com la dels companys de la universitat, que acostumaven a fer olor d'alcohol i colònia barata. No, el Nis era diferent. Des que l'havia conegut asseguda al vagó del metro va saber que voldria estimar-lo. Com una matèria fosca que l'arrossegava cap a ell, cap al cul del món, en direcció al cap de Creus, un dels llocs més sinèrgics de la Terra i on sobtadament ara vivia i es trobava bé. Estranyament bé. I ara havia arribat el moment de fer un pas endavant i conèixer una part del món del Nis que desconeixia. Els seus amics. «Els meus amics, Olívia».

—Inevitablement, parlaran de la Paula, oi?

En sentir el nom de «Paula», els ulls del Nis van canviar d'expressió. Un petit gest; una lleu tremolor de parpelles.

—Demà veuràs la pluja d'estels més bonica que hagi vist mai.

Aquesta no era la resposta que l'Olívia esperava.

—No m'has contestat la pregunta, Nis.

—Quina era la pregunta?

—La Paula. T’he preguntat si tots ells són amics de la Paula.

—Sí, ho són. La Mila és la seva germana. I els altres són el Max i el Jon. Ja els coneixeràs, bona gent... Fa uns quants anys que no ens veiem, ara. Però t’encantaran, creu-me. Són molt bona gent.

La resposta va deixar l’Olívia més o menys tranquil·la. Els amics del Nis. Un món desconegut. Un reducte del qual ell mai volia parlar. Durant el poc temps que feia que estaven junts —tres mesos?, quatre?— l’Olívia ja havia pogut detectar que el Nis feia un lleu moviment de cap cada vegada que apareixia algun tema relacionat amb la Paula.

Va encendre’s un cigarret i es va cargolar un tirabuixó amb el dit índex.

—Has vist mai en viu i en directe els Perseids? —va dir-li el Nis, tot assenyalant el cel.

—La pluja d’estels.

—Sí —va dir ell, fent anelles amb el fum.

—No. No els he vist.

—Doncs et sorprendran, Olívia. Són l’espectacle més màgic que els teus ulls hauran vist mai. Preparada?